

Uit de tijd

Ze zien er zo vredig uit, de handen in de schoot gevouwen, en zou dat niet iets voor mij zijn. Zou ik het zwijgen niet verleren. Zouden er dan ideeën in een constante beweging door m'n hersenpan hinkelen. Die vast te grijpen, die te rijmen, die in stelling te brengen tegenover de overrompeling van de woestenij die in de naam van de vrede gecreëerd werd. Die in de letteren te bewerkstelligen en de wereld kondig te maken.

Voor je sterfelijkheid moet je nog zorg dragen, elke dag opnieuw. Dat doe je liefst niet met een kater, voedselbaby, snotkop. Je doet het in het luchtledige, in de beweging. Je doet het alleen, in de aanblik van de uitgestrektheid van de dagen en de leegheid die daarin te overwinnen valt. Sterfelijkheid en zelfbeschikking zijn de middelen waarmee je de vergetelheid te wapen gaat.

Valt nog te kiezen dan: wiens veronachtzamen, wiens wegdeemsteren. Maak je kinderen niet voor de eeuwigheid, niet voor het vergeten (zij zijn trouwens toch al niet de jouwe). Maak ze niet, dan, en schop de geschiedenis een geheugen.